

Unió dels comitès olímpics encara no reconegut pel COI

El COC força la màquina

Catalunya, Lituània i Letònia faran front comú en la lluita pel reconeixement dels seus respectius comitès olímpics. Aquest és el principal resultat de la cimera celebrada a Barcelona la setmana passada. En plena recta final, el COC ha trobat uns bons companys de viatge.



Tres països uneixen els seus esforços.

JORDI MORERA

La "cimera de Barcelona" va aplegar els presidents dels comitès olímpics de Catalunya (Josep Miró i Ardèvol), Lituània (Arturas Poviliunas) i Letònia (Vilnis Baltins) amb la intenció de concretar un pla d'acció conjunt per aconseguir la participació als Jocs Olímpics del 92 a Barcelona. La cimera va estar a punt de no celebrar-se a causa de les extraordinàries dificultats burocràtiques que van patir les delegacions bàltiques per obtenir els visats de sortida de la Unió Soviètica. El COC també esperava la presència a Barcelona del president del Comitè Olímpic d'Estònia, però aquest, per motius que en el moment de tancar aquesta edició es desconeixien, no va arribar a sortir de la Unió Soviètica encara que estava en possessió del visat corresponent.

DECLARACIÓ CONJUNTA

El resultat de la cimera ha estat l'elaboració d'una declaració conjunta dels tres comitès olímpics, presentada en conferència de premsa internacional al Col·legi de Periodistes de la ciutat comtal. La presentació va comptar amb la presència d'Alfred Julbe, ex-entrenador del Montigalà Joventut i actualment responsable tècnic del Valvi de Girona. Julbe va expressar el seu "suport incondicional" al COC i va afirmar que "vivim en una societat que necessita utopies assolibles, i el COC ho és".

La declaració es va aprovar després de quatre intenses sessions de treball a porta tancada en un cèntric hotel de Barcelona. El text definitiu es basa en cinc punts: expressar l'adhesió dels comitès olímpics signants a la Carta

Olímpica; reclamar el dret dels seus esportistes a competir als jocs "presentats pels seus comitès olímpics nacionals i sota la seva bandera", tot demanant que "la política no interfereixi en el moviment olímpic"; reclamar també la "immediata solució a la situació dels nostres comitès olímpics nacionals i revalidar el reconeixement que ja tenien per part del CIO els comitès olímpics de Lituània, Letònia i Estònia, i reconèixer el Comitè Olímpic de Catalunya"; constituir una comissió de coordinació entre els respectius comitès; i, finalment, demanar al CIO que la declaració sigui considerada en el decurs de la seva reunió a Birmingham del 13 al 16 de juny.

Hores d'ara no se sap si el Comitè Internacional Olímpic debatrà el reconeixement del COC en la reunió d'a-

Kazimieras Motieka, vice-president de Lituània i del seu comitè olímpic: "el CIO no ha de seguir criteris polítics en les seves decisions"

Kazimieras Motiekas és com una esfínx glaçada. Cap gest, cap ganyota delata el seu estat d'ànim. Aquest advocat de 69 anys nascut a Kaunas fou membre del grup iniciador del moviment independentista lituà Sajudis. Vice-president del Comitè Olímpic de Lituània des del 1988 i vice-president de la República de Lituània des de 1990. Una doble condició que ha sabut aprofitar molt bé. En els cinc dies passats a Barcelona ha pogut parlar tant dels afers olímpics com de la difícil situació que travessa hores d'ara el seu país. L'entrevistem fent un cafè, abans que marxi amb la resta de la delegació bàltica a visitar les instal·lacions olímpiques de Montjuïc.

—En aquest moment, el Comitè Olímpic de Lituània té més o menys possibilitats de ser reconegut que fa un any?

—Ara tenim més possibilitats que fa un any, perquè tenim suport polític i diplomàtic internacional, i perquè en els últims dotze mesos hem desplegat una intensíssima activitat, tant a Lituània com a l'estranger, per tal que el nostre reconeixement com a comitè olímpic amb dret a participar en els Jocs del 92 sigui una realitat el més aviat possible.

—Vostès sempre han plantejat les seves reivindicacions de forma conjunta amb els altres països bàltics. Acceptarien que el CIO reconegués el Comitè Olímpic de Lituània, però no els de Letònia i Estònia?

—Penso que si el CIO ens reconegués només a nosaltres seria un molt bon precedent. Letons i estonians estarien d'acord que nosaltres acceptéssim primer el nostre reconeixement. Això els donaria la possibilitat de seguir-nos a nosaltres, perquè la situació, tant històrica com actual, és la mateixa.

—Lituània està gairebé al final del seu procés cap a la independència, mentre que la situació de Catalunya és diferent. ¿Creu vostè que el CIO tindrà en compte aquesta diferència a l'hora de reconèixer aquests comitès olímpics?

—El CIO no pot aplicar aquest tipus de criteris, ja que el moviment olímpic ha d'estar absolutament desvinculat de la política. Si el CIO barrés esports i política traïria l'esperit olímpic.

—Dos dies abans que Gorbtxov es dirigís a Oslo per recollir el Nobel de la Pau, les tropes soviètiques van posar setge al Parlament lituà. ¿Quina valoració en fa?



JORDI MORERA

—El Premi Nobel, ja li l'havien donat, ara només ha anat a recollir-lo i fer un discurs. De tota manera, el poble de Noruega no ha acceptat que el premi sigui lliurat a Gorbtxov. Vull recordar que tot just després que Gorbtxov fos premiat amb el Nobel, el poble noruec va crear un altre premi, que porta per nom "Premi de la Pau", i el va entregar al president de Lituània, Vitautas Landsbergis.

—Hi ha qui els acusa de fer perillar la perestroika amb la seva actitud independentista.

—Nosaltres donem total suport a la política de Gorbtxov en tot allò que té de voluntat democratitzadora i de defensa dels drets humans. El que no acceptarem mai és que Gorbtxov interfereixi en

el nostre procés nacional. I aquí cal dir amb tota la força que, pel que fa a Lituània, Gorbtxov continua el crim que es va cometre amb nosaltres com a resultat de la segona guerra mundial.

—Per finalitzar, ¿quina impressió s'emporten vostès de Catalunya?

—Estem molt sorpresos, molt contents i molt commoguts perquè hem comprovat que el cor de Catalunya batega amb els cors de Lituània, Letònia i Estònia. Nosaltres sempre hem rebut el suport de països petits, com ara Islàndia, que ens ha reconegut com a estat. Per això ens agrada encara més que Catalunya, que és rica i forta culturalment i econòmicament, ens ofereixi la seva mà.

E. V.

questa setmana a Birmingham. El que sí que és gairebé segur és que el CIO decidirà a Birmingham reconèixer el Comitè Olímpic de les Illes Fer Oer, de sobirania danesa. En qualsevol cas, aquesta no és l'última oportunitat que té el COC de participar als Jocs de Barcelona. En aquest sentit, Miró i Ardèvol ha insistit molt durant les últimes setmanes que confia en la "flexibilitat" del CIO. Una flexibilitat que no només està avalada pel text de la Carta Olímpica sinó també per la pràctica desenvolupada pel Comitè Internacional Olímpic al llarg de la

història. Sense anar més lluny, el CIO acaba d'atorgar a Sud-àfrica un "reconeixement provisional", quan aquesta figura no està prevista en cap reglament olímpic. Altres mostres de flexibilitat són els setze comitès olímpics que han participat als Jocs anys abans de ser reconeguts de forma oficial pel CIO. Canadà participa des del 1900, set anys abans del seu reconeixement oficial. Xina va ser reconeguda 83 anys després de la seva primera participació a uns Jocs. El Comitè Olímpic Espanyol, que és rotundament contrari al reconeixement del COC, va partici-

par per primera vegada a uns Jocs, l'any 1900, vint-i-quatre anys abans de ser reconegut pel CIO. Altres casos similars són els de Colòmbia, Cuba, Haití, Indonèsia, Malta, Mònaco, Panamà, Filipines, Turquia, la Unió Soviètica, Vietnam i Zimbabwe.

Res, doncs, no està decidit. Després de la cimera de Barcelona, però, el COC ha fet un important pas endavant. Els Comitès Olímpics de Catalunya, Lituània i Letònia ja caminen junts cap als Jocs del 92.

Eduard Voltas